

A top-down view of a wooden surface covered with a variety of old, rusty, and worn mechanical parts and tools. The items include a red-handled pin, a metal brush, a chain, a large gear, a pocket watch, a padlock, a key, a blue valve handle, a metal block, a small tin labeled 'Sveek', and several other unidentifiable metal components. The text 'RIKU SIIVONEN' is in bold black, 'KAIKKI ISÄNI' is in large white, and 'TAVARAT' is in large white. 'W S O Y' is in smaller white letters to the right of 'TAVARAT'.

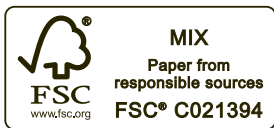
RIKU SIIVONEN KAIKKI ISÄNI TAVARAT

W S O Y

**RIKU
SIIVONEN
KAIKKI
ISÄNI
TAVARAT**

**Werner Söderström Osakeyhtiö
Helsinki**

© RIKU SIIVONEN JA WSOY 2022
WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
ISBN 978-951-0-45286-8
PAINETTU EU:SSA

Kaikki tarinassa esiintyvät autot
ovat fiktiivisiä.

fade in

Kyllä liian kanssa aina pärjää, isä sanoi usein.

Olin 25-vuotias, kun otin ensimmäisen kerran yliannostuksen lääkkeitä. Päädyin sairaalaan oksentamaan lääkehiiltä ulos. Havahduin sairaalan sängyllä. Näin kaiken sumuisena. Kuva alkoi kirkastua ja havaitsin kasvot, joissa oli jotain tuttua. Ääni kysyi, että eikös me oltu samalla ala-asteella. Muistin etupenkkin tytön, jonka kanssa kilpailimme luokan priimuksen paikasta. Hänestä oli tullut lääkäri. Minusta oli tullut mielenterveys- ja uhkapeliongelmainen nuori aikuinen, joka oli juuri hävinnyt pokeriautomaatteihin niin ison summan rahaa, että täällä sitä sitten.

En kai koskaan sanonut siitä itsetuhoyrityksestä isälle mitään, enkä tiedä, kertoiko äiti. Muistan kyllä kerran itkeneeni autossa isälle, että en jaksa enää pelaamistani. Painoin pääni repsikan puolelta isän syliin hetkeksi. Silloin kosketin häntä fyysisesti. En muista, mitä isä vastasi. Miksi en muista?

Hoitajat kysyvät aina, olenko itsetuhoinen. Vastaan, että en, niin itsekeskeinen en ole ja jatkan, että se ei pidä paikkaansa, minä suorastaan odotan tuhoutumistani. Kerron siitä, koska haluan myötätuntoa. Toki tulokseton kevytitsemurhailu on myös henkistä velttoutta. Ei

se ollut vakava yritys. Pieni määrä mitä lie perusmasen-
nuslääkkeitä. Ehkä Ketipinoria. Se on mielialalääkkeiden
näkkileipä tai peruspunkku – Ketipinor Noir.

Aloin kerran selittää vitsiä tyttärelleni. Hän sanoi
tajunneensa jo.

Traumani ovat niin pieniä, että on loukkaus traumoja
kohtaan kutsua niitä traumaiksi. Silti suhteellistaminen ei
toimi, koska näin nämä asiat koetaan. Minulla on oikeus
tunteisiini. Siitä huolimatta kysyn itseltäni, miksi olet
alakuloinen ja kärttyinen pieni siili, vaikka olet saanut
niin paljon maitoa – jota ei kai saisi antaa siileille, mutta
ymmärtänette ajatuksen.

Yksittäistapauksista ei voi johtaa yleisiä päätelmiä,
paitsi kun kyseessä olen minä. Puhun miehestä, jolla on
satumaisen vaurauden ja etuoikeuksien keskellä surullis-
sen pieniä huolia. Hänen ja maailman välissä on kalvo,
minkä vuoksi mies on kiinnostunut erityisesti itsestään ja
ongelmistaan. Mies kärsii ja yrittää muuttua paremmaksi.
Samalla hän halveksii itseään siitä, että kärsii ja yrittää
muuttua paremmaksi, sillä se on juuri sellaista jatkuvan
kasvun itseapupropagandaa, joka aiheuttaa seuraavan
maailmanlopun, joka on paitsi ilmeinen, myös toivotta-
vasti lähellä. Ymmärtääkseni Cernin tutkimuslaitoksessa
on joka tapauksessa niin tehokas elektronimikroskooppi,
että sillä on mahdollisuus löytää kiinnostavuutta tämän
miehen tarinasta. Se on kuitenkin aikamme kuva. Minä
olen.

Itsetuhoperformanssini jälkeen vietin pari viikkoa
suljetulla osastolla mielisairaalassa, jonka jälkeen olin
siinä pisteessä, josta olin sairaalaan lähtenytkin. Jatkoin

niin kuin ennenkin, koska minun maailmassani mikään ei ollut muuttunut. En tiedä, miltä se kaikki näytti toisten maailmassa. Kukaan ei kysynyt, enkä minä kertonut.

Sen olen isältä oppinut, että ihminen on maailmassa yksin.

Amorella-avaimenperä

Olin tavannut sillä viikolla kaksikymmentäseitsemän ihmistä, joita kaikkia minun piti miellyttää. Oli torstai.

Näytin avainrenkaaseeni kiinnitettyä kulkukorttia. Kuului pieni naksahdus, ja raskas metalliovi eduskunnan pääportaikon kupeessa lähti aukeamaan. Pysähdyin katsomaan avaimenperääni, jossa Viking Linen Amorella-laiva lipui edestakaisin pienessä putkiloissa. Olin löytänyt sen isän pientilalta pahvilaatikosta, jossa oli erilaisia varustamon mainostavaroita: muovisia cocktail-tikkuja, viivoitin ja pelikortit. Se näytti pieneltä kokoelmalta, vaikka en ymmärtänyt, miksi isä oli juuri niitä keräillyt. Ne eivät sopineet hänen keräilytyyliinsä. Tavarat olivat melko uusia ja muovisia. Paremminkin ymmärsin sen, että isä oli varastanut vaivalla ruotsinlaivojen ravintoloista ison määrän tyylikkäitä juomalaseja. Niissä oli eri solmujen kuvia. Solmuja isä rakasti, mutta oletan, että hän vihasi Ruotsin-risteilyjä. Niissä joutui monessa paikassa jonottamaan, enkä muista nähneeni isän koskaan jonottavan yhtään mihinkään.

”Rahvas jonottaa”, hän sanoi usein, mikä oli huvittavaa, sillä isä oli köyhä.

Massaristeilymuistojen sijaan isä kertoi mielellään tarinaa siitä, kuinka hän oli vienyt joukon partiolaisia pienellä moottorialuksella Gotlantiin kansainväliselle leirille. Siellä muilla partioporukoilla oli isoja ja hienoja aluksia, joiden gps-laitteita nuoret partiolaiset vertailivat omiaan kehuen. ”Mikä navigointilaitte teillä on?” joku oli kysynyt isän partiolaisilta.

”Tuo”, he olivat vastanneet ja osoittaneet isää.

Olin eksyksissä. En tuntenut eduskunnan käytäviä kovin hyvin, vaikka olin käynyt siellä viime kuukausina lukuisia kertoja eri kansanedustajien vieraana. Se oli ylätason kahvittelua, oikea vaikuttaminen tehtiin toki muualla. Olin päässyt konsultiksi viestintätoimistoon. Toimistomme yhteiskunnallisen vaikuttamisen osasto oli kuuluisa tuloksestaan. Isoja yrityksiä suosiva uusi hankintalaki oli meidän ansiotamme, samoin kuin aselupien kontrollin höllentäminen, vaikka sitä harva huomasi, kuten oli ollut tarkoituskin.

Osaston asialla olin tälläkin kertaa.

Viesti eduskunnasta oli ollut kiireellinen, minua vaadittiin kohteliaasti paikalle hoitamaan asia. Se liittyi yrityksellemme annettuihin parkkiruutuihin eduskunnan autotallissa. Hortoilin rakennuksen sokkeloissa. Käytävät alkoivat kaartua vääristyneesti eri suuntiin. Kokeilin toiseen suuntaan, mutta siellä oli seinä ja lukittuja ovia. En tiedä, miksi päätin käyttää psykedeelejä juuri sinä päivänä, mutta miksi ei, joten olin rouskinut pienen kourallisen psilosybiinisieniä ja yhden 2C-B-napin tuntia aiemmin. Kevyt happohyppely, ei mitään sekoilua siis. Tutut vahtimestarit tervehtivät.

Kurkistelin huoneisiin ja muistin, että kuulemma vihreä kansanedustaja oli harjoittanut rakkautta kokoushuoneen pöydällä puoluetoverinsa kanssa, kun joku virkamies oli astunut sisään. Kansanedustajan kollega – ei se siinä pöydällä, eri puolue – oli luonnehtinut minulle stimulanttipäissään, että mainittu rakkauden lähettiläs oli kusipää, mikä ei arviona liittynyt hänen uskottomuuteensa vaan hänen tapaansa olla ihminen. Sitä paitsi myös pöytärakkauden kohde oli tahollaan naimisissa, ja kenties hänellä ja puolisollla oli avoin suhde, ainakin toisen mielestä. Mietin että soittaisin Brysseliin ja kysyisin, onko tarina totta, mutta se kuulosti juoruna yhtä kiinnostavalta kuin se, missä ylitarkastaja Miettinen rakasteli juovuspäissään limoviikunaa aikuiskoulutusviraston pikkujouluissa.

Olen aina rakkauden puolella. Olen siitä huolimatta, että en tiedä, miten rakastetaan. Osaan esittää siihen liittyvät rituaalit, mutta lukkiudun toisen ihmisen lähellä. Aivoissa kohisee, varsinkin jos tunnen, että olen tehnyt virheitä ja loukannut – ja niinhän minä tunnen, silloinkin kun en ole loukannut ja etenkin kun olen. Minä puhun aina, mutta silloin en puhu. En halua antaa vastauksia, joista voi seurata toiselle ikäviä tunteita.

En osaa olla toisen lähellä edes silloin, kun kaikki tuntuu olevan hyvin. Muun muassa siksi rakastan huumeita. Ne ovat oikopolku tiloihin, joihin en ole päässyt seitsemän vuoden terapiallakaan: läheisyyteen, läsnäoloon ja kokemukseen rakkaudesta. Miksi ihminen ei haluaisi rakkautta?

Huokaisin ja jatkoin käytävää eteenpäin. Astuin sisään kirjastoon ja katselin sen hyllyillä olevia kansioita. ”Taonta”. ”Höyrykoneoppi”. ”Solmut”. ”Inha”. ”Laivan restaurointi”. ”Vitsit”. ”Ranska”. ”Hirsirakentaminen”. ”Ajatuksia”. ”Nash”. ”Radioamatööri”. ”Latinan alkeet”.

Nämähän ovat isän kirjoja ja kansioita! Miksi ne ovat eduskunnan kirjastossa? Katsoin ympärilleni, ihmisiä kulki käytävillä. Pitäisikö kysyä, miten isän tavarat ovat päätyneet tänne? En uskaltanut.

Sienet taisivat kevyesti siinä kolahtaa. En tiennyt, mikä on totta, mutta se ei tuntunut omituiselta eikä pelottavalta vaan kovin tutulta. Samanlaista se on myös selvin päin. Olen paikoissa ja teen asioita, mutta toiminta tuntuu näytelmältä, epätodelta. Ennen ajattelin, että näin se on kaikilla. Vuosien varrella olen kuitenkin huomannut, että ihmiset kertovat yhä uudelleen jäävänsä tuijottamaan hienoja lauseita kirjoissa, eteistä upeasti laajentavia sisustusratkaisuja tai vuoden 1966 Volvo Duettin farmarin etupeiliä ja että ne herättävät heissä tunteita, jotka he tunnistavat. Usein epäilen heidän valehtelevan. Itselläni ei ole suhdetta ajatuksiin, maisemiin tai oikein tavaroihin. Minulla toki on suhteita ihmisten kanssa, tai lähinnä ihmisillä minun kanssani. En tiedä, mikä omista tunteistani on totta, sillä aina mietin – ei, tunnen – että ajatukseni ja mielipiteeni eivät ole minun, koska aistin sen, mitä luulen jonkun haluavan minulta kuulla. Ja jos sanon jotain, mietin, että tämä kuulostaa siltä, että sanon jotain mitä tuo minulta haluaa kuulla, joten ajattelenko näin – juuri nyt kyllä, mutta viiden minuutin päästä ajattelen jo toisin. ”Sinusta ei oikein tiedä kuka sinä olet”,

minulle aina sanotaan, ja sävy on joskus syyttävä, ikään kuin kätkinsin jotain itsestäni. Haluan vastata – ei, huutaa – että en kätke mitään! Minäkin haluaisin tietää.

Kirjaston kulmassa oli kipsinen rintakuva. Sen ääri-
vii-
vat eivät pysyneet paikoillaan ja se vaikutti siksi elävältä,
monilukuiselta yleisöltä. Päätin pitää puheen.

*Hyvät kuulijat, tervetuloa Kulttuurisen Yläluokan Sisäsiit-
toiset ry:n seminaariin!*

*Ohitan nyt närkästykseni siitä, että vaaditte yhdistyksen
nimen kirjoitusasuksi isot alkukirjaimet. Sen sijaan aloitan
siitä, että äänestäjille esitettävä puoluepolitiointi saa
minut voimaan pahoin. Se on esitys, jossa kukaan ei ole
rehellinen, vaan tärkeintä on se, miltä kaikki näyttää ja
kuulostaa. Siksi teidän on aika luopua kaikesta siitä, missä
te olette oman ryhmänne kanssa yhteisrintamassa samaa
mieltä. Ilmeisen hyvän puolella oleminen on turhaa, koska
se ei tarkoita mitään.*

*Se on sukua liiketoiminnalle, jossa ihmisen ahneus
peitetään sillä, että hän ”haluaa uudistaa suomalaisen
maalibisneksen”, ja nämä sanat taloustoimittaja kirjaa ylös
yhtä tarkasti kuin kansanedustajan puheen, vaikka molem-
mat sisimmässään ymmärtävät, että totuus on sivuseikka.*

Hyvä yleisö!

*Ei tietysti pidä syyttää poliitikkoja, vaan meitä kaikkia,
pitää syyttää minua ja sinua. Minä saan itseni voimaan
pahoin, koska voin pahoin. Me olemme surullinen hei-
jastuma asiain-tilasta, jonka koko nimi on pohjoismaisen
yhteiskunnan hyvinvointi ja vauraus. Meillä on aikaa ja*

rahaa, sinullakin, jolla ei mielestäsi ole tarpeeksi aikaa eikä rahaa. Siksi pystymme niin levollisesti kysymään, missä ovat ihanimmat vegespotit Savonlinna-Mikkeli-Porvoolinjalla. Emme huomaa, että meitä pelottaa lähteä sohvalta, ja yhtä lailla pelottaa jäädä siihen istumaan. Entä jos jäämme ilman Kokemusta? "Katsottiin miehen kanssa jo kaikki sarjat, suosittelkaa lisää, mutta varoittakaa, jos ne sisältävät jotain mistä en pidä."

Me täällä Arkadianmäellä – konsultit, journalistit ja kansanedustajat – haluamme miellyttää kaltaisiamme. Koska köyhyys on Suomessa osattomuutta eikä puutetta, ulos jääneistä ei ole enää äänestäjiksi. Siksi tehtävämme on edustaa heitä, joilla on jo kaikkea, ja pyrkiä varmistamaan, että se kaikki heille jää. Poliitikot ovat edustavinaan eri puolueita, mutta kaikki vallassa olevat ihmiset ovat ystäviä keskenään: Kansanedustajat, kaupunginvaltuutetut ja ylimmät virkamiehet. Työmarkkinajärjestöjen, keskusliittojen, rauhanjärjestöjen ja konsulttitoimistojen päättävät työntekijät. Tunnetut taiteilijat, sijoittajat, muotibloggarit ja Slushin Sinikka. He ovat samojen sukujen jälkeläisiä, saman pääoman perillisiä tai meriiteillään luovan luokan sisäpiiriin kasvaneita. Te olette mielestänne hierarkiattomia, mutta suljette vääriä sanoja käyttävät pois joukoistamme. Teillä ei ole mauttomia menestyksen merkkejä vaan kattokruunun sijaan vaatimaton kesämökki suvun saarella, aurinkopaneelit ja filtteröity Twitter-feedi.

Te aistitte oikean maun aikana, jolloin muodikkain kitkerä pintahiivaolut vaihtuu nopeammin kuin ehditte sanoa algoritmi, jonka kaverinne koodasi. Te olette heränneitä, vuoroin nauratte ja vuoroin suututte niille, jotka eivät tiedä

mitä tarkoittaa siemenrahoitus tai intersektionaalisuus. Te ymmärrätte kuitenkin esittää sitä roolia, mistä kullekin nyt maksetaan. Tv-studiossa riitelette instituutioidenne edustajina, mutta kun kamerat sammuvat, äskeiset riitapukarit ja toimittaja kysyvät toisiltaan, mitä lapsille kuuluu.

Hyvää heille kuuluu! Niin kuin myös teille!

Puhuinko teistä? Tarkoitin meitä. Vietin juuri viikon ministerin kesämökillä, saman mukavan ihmisen, jonka työhuoneen ohi kuljin äsken tänne tullessani. Olemme viettäneet kesälomia yhdessä vuosia. Minulle maksetaan siitä, että tunnen ihmisiä, ja minä ja ihmiset, me tunnemme toisemme.

Itse tutustuin meihin ilmaisutaidon lukiossa, Ylioppilaskuntien liitossa, puoluekokouksessa ja kaupunginvaltuuston valiokunnan jaostosihteerinä. Sellaisella taustalla on kelpo konsultti, vaikka olen koulutukseltani harmonikansoittaja. Tai alun perin jouhikon. Koska sukuni ei tuntenut ketään eikä kukaan sukuani, olen joutunut näkemään paljon vaivaa verkostoitumisessa.

Mutta nyt voin kokoontua ystäväieni kanssa Suomen areenoille pohtimaan, mitä tänä vuonna on meidän mielestämme Demokratia 3.o. Tapaamme myös taiteen äärellä. Dokumenttifestareilla kehumme kuinka ”Juhan uusi” on upea – siinä ovat jalattomat orvot saaneet arvoisensa elokuvan, ei voinut olla itkemättä, mutta nyt: skål Taiteelle – skål taiteilijoille!

Sellaisten tapahtumien jatkoilla hanurinsoitto on sopivan ironista ja autenttista yhtä aikaa. Ministerin mökällä soitin harmonikalla Darudea aamuyöllä ja voi kuinka meillä oli hauskaa – dädädädädää – dii – dädädädädää!

Ihmiset pyrkivät tietysti varmistamaan asemansa ja tulotasonsa. Jos saamme siitä edes jonkinlaista pääomaa, niin puhumme kansantaloudesta, yrityksen arvoista, työn tulevaisuudesta ja taiteesta. Hyvinvointivalmentajat levittävät aforismeja, joissa kerrotaan, miten minun elämäni paranee. Koskaan he eivät kerro, miten voisin parantaa toisten elämää. Hyvä niin, sillä syyllisyyttä, sitä en kaipaa enempää. Tyttäreni halusi olla naamiaisissa Frozenin Elsa, vaikka oltiin sovittu, että hän olisi sukupuolineutraali lanttu. Siksi puheessani ei ole toivoa. Minä en muutu. En usko teidän muuttuvan. Ihminen ei muutu.

Kiitos! Seuraavaksi minglaus-cocktailit ja parinvaihtoa.

”Voinko auttaa jotenkin? Etsitkö sitä keskustelutilaisuutta? Siellä on hyviä puhujia.”

Kirjastovirkailija katsoi minuun kysyvästi. Vai oliko se turvamies? Kenties joku poliitikko? Seminaariyleisö ympäriltäni oli kadonnut.

Ei kiitos, kaikki on hyvin. Itse asiassa minä voisin auttaa sinua – en kai sanonut ääneen? – kertomalla, mikä tässä maailmassa on pielessä. Tiesin, millaisella äänensävyllä kerrotaan, kuinka väärässä muut ovat. Olin oppinut sen isältä. Olin sanomassa virkailijalle, että maailma ei kaipaa enää yhtään miniseminaaria eikä webinaaria. Puhumme muutenkin aivan liikaa, koska puhuminen vaikuttaa tekemiseltä, vaikka kyseessä on omien ajatusten toistaminen eikä ajatustenvaihto. En kertonut tätä, koska järjestin niitä seminaareja maksua vastaan itsekin.

Jos jokin on varma tuhon merkki (isän klassikkoavaus) ja osoitus työelämän merkityksen rappiosta, niin se, että meille on syntynyt esiintyjien ja puhujien ja vaikuttajien ammattikunta. He ovat tämän päivän kiertäviä taikureita, joiden temppuja olemme uskovinamme, koska se antaa hetkellisen harhautuksen tästä palavasta lautasta, jolta on itse kunkin niin vaikea hypätä poiskaan.

Oma työni on destruktion polttoainetta, mutta hyvin palkattua. Se riittää minulle. Työ ei ole minun keinoni kokea merkitystä, sillä en koe merkitystä. Ylläpito saa pois-
taa, jos en kuulu tänne. En ole masentunut. Teen ja mietin paljon, mutta peräsimeni on irti elämän syvävirroista, jos sallitaan runollisuus. Paremmiin sanottuna olen sekaisin.

Kuljin istuntosalin ohi. Pysähdyin kumartamaan syvään salia kohti.

Sekaisuus ei tietysti ole ihme, jos on jatkuvasti päih-
tynyt, mutta ei päihtymys estä ajattelua. Minulla on näkemyksiä, mutta en pidä niitä tärkeinä, harvemmin edes tosina. Hämmästelen, kuinka varmoja mielipiteitä ihmisillä on syistä ja seurauksista, ja kuinka he taistelevat arvojensa puolesta. Kuten keskimääräinen somevaikut-
taja, joka on ylpeä siitä, että hän voi myydä transaktiivis-
millaan leivänpaahdinta, ja nyt jännitämme enää, kumpi tuhoutuu ensin, planeetta vai patriarkaatti. Elämme aikaa, jossa tasa-arvo on edennyt niin pitkälle, että yhä useammalla on mahdollisuus myydä itseään. Siitä ollaan innoissaan, koska somekuvavirta on aikakauslehtemme ja infantiili videofeedi televisiomme. Ei tarvitse olla kon-
sultti ollakseen prostituoitu, myös aktivistilla on samat mahdollisuudet. Elämme huorien kultakautta.

Kuulostin siltä, että olin todella muuttumassa isäkseni, sillä erotuksella, että isä ei koskaan puhuisi noin vulgaa-risti, ja toisekseen minulle oli aivan sama, tuhoutuuko maailma. Kun yrittää selviytyä, ei mieli järjestelmämme ihmiskuvaa, isältä perittyjä tapoja tai sokeritautia, vaan ottaa Parkanon Hesburgerissa paprikamajoneesia ranskalaisten oheen, koska se on pieni ilo siinä maailman hetkessä.

Isä ei käynyt hampurilaisravintoloissa vaan eli limpulla ja kahvilla. Hänellä oli myös varmat mielipiteet, mutta tiesikö hänkään kuka hän oli – seppä, älykkö, laivuri, kielimies, metallimies, keräilijä, yhteiskunta-kriitikko, nuorisotyöntekijä, mikä ihme? Senkö vuoksi hän teki kaikkea mahdollista? Siksikö hän yritti osata kaiken, näyttää että hän on ihan mitä vain täytyy, ihan mitä vain vaaditaan, mitä hän itse haluaa? Siksikö hän ei osannut sanoa lapsilleen, mitä he olivat, siksikö hän oli vihainen?

Löysin itseni lopulta eduskunnan autotallista. Olin jätännyt viisitoista vuotta vanhan autoni sinne kuukautta aiemmin vähän niin kuin talvisäilöön. Nyt olin saanut hoputtavan viestin: vaikka Stilton-viestintätoimistoni saikin pitää autojaan eduskunnan tallissa, ei niitä sopinut siellä loputtomasti säilyttää.

Vuoden 2001 Peugeot 307 -autoni erottui BMW-maasureiden ja Teslojen seasta. *SIIRRETTÄVÄ*, joku autovahtimestari oli kirjoittanut sen ikkunaan kertyneeseen pölyyn. Siirsin autoa kaksikymmentä senttiä ja hihittelin nokkeluudelleni.

Hauskin päihtymisvaihe oli laskeutumassa. Minua myös itketti, onnesta, sillä olin todellisessa taitekohdassa, kiitos uuden työni. Olin jo tilannut autokaupasta uuden auton. Se täyttäisi toiveeni. Olin aina halunnut omistaa ehjän, keskihintaisen perheauton. Olin halunnut Škodan – jopa Audin – jossa ei ole näkyviä vikoja ja joka on siisti sisältä. Olin halunnut olla ihminen, joka saa autolainan, joka poimii mustikoita pakkaseen ja aivan tavallisesti ottaa niitä esiin talvella, kun tehdään perheelle piirakkaa.

Olin halunnut olla erilainen kuin isäni, ja kohta se olisi totta.

Ford Prefect

Kun isä ensimmäisen kerran pyysi minulta apua, olin jo sekaisin. En vain ollut tajunnut sitä. Siitä on kymmenen vuotta.

Oli kuumiin keskikesä. Ampiainen jahtasi minua sinnikkäästi isän pientilan pihamaalla. Väistelin ötökkää, jonka surina peittyi kirskuunaan. Ääni nousi metallia leikkaavasta terästä: isä paloitteli vuoden 1946 Ford Prefectin koppaa. Hiki kiilsi. Käsissä ei ollut hanskoja, kipinäsuihku lensi ahavoituneisiin käsiin ja isän vaatteisiin.

Sitten isä hiljensi rälläkän.

”Jatkatko sinä vaikka tästä”, hän sanoi ja puuskutti keuhkohtaumansa läpi.

Siihen asti isä oli tehnyt kaiken itse. Hänelle olin aina vähän kaupunkilainen, vähän toistaitoinen, helsinkiläinen. Ei hän pahalla, eikä olisi ollut varaakaan. Minä sentään vietin kaikki pyhät ja lomat isän seurana sekä ensimmäisen että toisen vaimoni kanssa, jonka lapsi sai vaarilta hetkittäin lämmintä huomiota.

Isä asui yksin. Lopun tilan hän täytti tavaroilla. Kaksi isoa hirsitaloa, kaksi aittaa, talli ja ulkorakennus olivat täynnä isän yleensä ilmaiseksi haalimaa tavaraa tai halvalla

hankittuja keräilyeriä. Astioita. Huonekaluja. Höyrylaivan sumutorvi. Matkatelevisiokokoelma. Korpilentokentän aggregaatti. Kirjoja. Putkiradiokokoelma. Museosuksikokoelma, kaksisataa paria. Pappilan kaari-ikkunoita kaksikymmentäseitsemän kappaletta. Sepän pihdit, vasarat, alasin ja kaksimetrisen palje. Vanhojen autojen, bussien ja moottoripyörien moottoreita, lamppuja, imusarjoja ja pölykapseleita. Kaakeliuuni purettuna osiin. Kymmeniä metrejä erilaisia paksuja köysivyyhtejä. Palokalustoa eri vuosikymmeniltä. Maastonmittausvälineistöä. Dr. M. M. Marbelin mekaaninen laskin leukosyyttien differentiaalilaskentaan laboratoriossa, mahdollisesti 1950-luvulta. Loputtomasti hylsysarjoja ja minulle outoja työkaluja ja -koneita. Kymmeniä laatikoita ja salkkuja, joiden sisältöä en koskaan ollut nähnyt, koska niiden luokse ei päässyt kulkemaan.

Alapihalla oli kuivalla maalla höyrylaiva. Se oli ollut Pietarissa tykkilaivana 1900-luvun alussa, sitten hinaajana. Lopulta isä oli hankkinut sen itselleen.

Hämmäntävässä kokonaisuudessa oli isän elämä, historia ja tulevaisuus. Ja minun. Lapsuuteni oli kulunut kivinavetoissa, joissa isän varastoja on ollut, tai ladoissa ja pihojen perukoilla, mistä isä on tavaraa löytänyt tai ostanut. Pimeitä iltoja, taskulamppuja, ruostetta, isoja avainnippuja, huoltoasemia, peräkärriä ja trailereita. Aina autossa, isän suussa hehkuva tupakka.

Isän ensimmäinen oma auto oli Ford Prefect. Siksi hän on keräillyt ja kunnostellut Prefectejä. Sen puretun lisäksi pihalla oli kaunis avomalli 1940-luvulta. Isä entisöi myös harvinaisempia Indian-moottoripyöriä ja Nash-autoja,

sän kuoltua pojalle jää perinnöksi pientila – ja tavaraa. Todella paljon tavaraa. Putkiradio-kokoelma, panssarivaunun periskooppi, osiin purettu kaakeliuuni, leukosyyttien differentiaali-laskin, kaasukäyttöiset valonheittimet ja yksi partiomuseo. Poika, nelikymppinen helsinkiläinen viestintäkonsultti, aloittaa ylivoimaiselta vaikuttavan suursiivouksen niin isän tavaroiden kuin omien lapsuusmuistojensa ja elämänvalintojensakin parissa. Päihteet, uhkapelaaminen, politiikka, parisuhde, mitä on lupa taiteessa sanoa – kaikki nämä yrittävät kampittaa poikaa, joka haluaa vain olla oman itsensä herra, vaikka ei usko herruuteen eikä ainakaan itseensä.

Kaikki isäni tavarat on romaani täynnä hillittyä hysteriaa ja hymyn läpi puristuvaa raivoa. Se on tahtomattaan humoristinen tarina pojasta, joka ensimmäistä kertaa elämässään katsoo peiliin.

www.wsoy.fi

84.2

ISBN 978-951-0-45286-8